

ДЖИМ КОРБЕТ ЧАМПАУАТСКИЯТ ТИГЪР- ЧОВЕКОЯДЕЦ

Превод от английски: Здравко Станков, Борис Паланков, 1968

chitanka.info

Бях на лов с Еди Ноулз в Малани, когато за пръв път чух да се говори за тигъра, който впоследствие доби официалното прозвище Чампауатския човекоядец.

Еди, когото хората в тази област дълго време ще помнят като отличен ловец и който разполагаше с неизчерпаем запас от шикарски^[1] приказки, бе един от малцината щастливци, които животът щедро отрупва с най-хубавите си блага. Пушката му нямаше равна на себе си по точност и сила на изстрела и докато единият от братята му беше най-добрият стрелец в Индия, другият беше най-добрият играч на тенис в индийската войска. Затова, когато Еди ми съобщи, че шурейт му, най-добрият шикари в света, бил натоварен от властта да убие Чампауатския човекоядец, аз имах всичкото основание да предполагам, че в скоро време ще се сложи край на злодеянията на този хищник.

Когато обаче четири години по-късно посетих Найни Тал, тигърът по някакви необясними причини беше все още жив и създаваше големи грижи на властите. Предлагаха се награди, наемаха се нарочни шикари, изпращаха се хайки от гурки^[2] от базата Алмора. Но въпреки всички мерки броят на човешките жертви продължаваше постоянно да расте.

Тигрицата, защото животното се оказа женско, беше дошла в Кумаон от Непал вече като оформена човекоядка, прогонена от хайка въоръжени непалци, след като умъртвила там двеста човешки същества, а през четирите години, през които се подвизавала в Кумаон, тя успяла да прибави към това число още двеста тридесет и четири жертви.

Така стоеше въпросът, когато наскоро след пристигането ми в Найни Тал бях посетен от БERTУ. БERTУ, помощник — губернатор на Найни Тал по това време, който сега, след трагичната си смърт, лежи погребан наред с простосмъртните в Халдуани, бе обичан и уважаван от всички, които го познаваха. Затова не е чудно, че след като разказа за големия смут, който човекоядецът бе всял в сред населението от неговия окръг, преди да се разделим, той ме накара да му обеща, че ще тръгна за Чампауат веднага щом получа съобщение за нова човешка жертва.

Аз обаче поставих две условия: първо, да се премахнат правителствените награди и, второ, да се изтеглят нарочните шикари и редовните ловци, изпращани от Алмора. Съображенията ми да поставя

тези условия не се нуждаят от обяснение, защото съм убеден, че на всички ловци, както и на мен, е неприятно хората да смятат, че ламтят за награди, и че те, както и аз, биха искали да се предпазят да не станат жертва на случайни изстрели. Тези мои условия се приеха и след седмица една ранна утрин Берту ме посети и ми каза, че през нощта е получил известие по куриери — бегачи, че една жена била удавена от човекоядеца в Пали — селце между Дабидура и Дунагат.

Понеже бях решил да тръгна веднага след като ме уведомят, бях пазарил шест души да носят лагерните ми принадлежности и като тръгнахме след закуска, първия ден извървахме двадесет и пет километра и стигнахме в Дари. На другия ден закусихме в Морнаула, пренощувахме в Дабидура, а в Пали — пристигнахме на следната вечер, пет дни след умъртвяването на жената.

Жителите на селото, около петдесетина мъже, жени и деца, бяха изпаднали в ужас, който ги парализираше, и при все че слънцето още не беше залязло, когато пристигнах, заварих всички жители изпокрили се по домовете си и заключили вратите си. Едва след като моите хора накладоха огън на двора, а аз седнах да пия чаша чай, тук-там някои врати започнаха предпазливо да се отварят и изплашените им обитатели да се показват навън.

Казаха ми, че от пет дни никой не е прекрачвал прага на къщата си, а замърсените дворове потвърждаваха истинността на това твърдение; храната започвала да се изчерпва, а хората щели да измрат от глад, ако тигърът не бъде убит или прогонен.

По всичко личеше, че тигърът все още се навърта из околността. Три нощи поред го чували да реве по пътя на стотина метра от къщите, а същия ден го зърнали из нивите в долния край на селото.

Главатарят на селото с готовност остави на мое разположение една стая, но тъй като всичките осем души трябваше да спим заедно, а единствената врата водеше към замърсения двор, предпочетох да прекарам нощта под открито небе.

Хапнахме набързо, вместо да се навечеряме, както трябва. Изчаках моите хора да се затворят в стаята на сигурно място, а аз заех позиция край пътя, облегнат на едно дърво. Селяните казваха, че тигърът имал обичай да се скита по същия път. Понеже имаше пълнолуние, смятах, че все пак съществува възможност да изстрелям един куршум по него, стига да го зърна пръв.

Прекарал съм дълги нощи в джунглите в дебнене на дивеч, но сега за пръв път очаквах да се покаже тигър-човекоядец. Пътят непосредствено пред мен бе ярко осветен от луната, но надвисналите отстрани дървета хвърляха черни сенки и щом нощният вятър поклащаше клоните и сенките се раздвижваха, струваше ми се, че десетки тигри се втурват срещу мене, и горчиво съжалявах за прибързаното си решение да се изложа на благоволенieto на човекоядеца. Нямах кураж да се завърна в селото и, признавам си, толкова се изплаших, че не бях в състояние да изпълня задачата, с която сам се натоварих. Така с тракащи от страх и студ зъби прекарах една дълга нощ. Когато сивата зора озари заснежените планини срещу мен, отпуснах глава върху присвитите си колене, а след един час моите хора ме намерили заспал дълбок сън в това положение; нищо не бях чул, нито видял от тигъра.

Като се върнах в селото, аз се опитах да накарам хората, които очевидно се чудеха как съм останал жив през нощта, да ме заведат по местата, където от време на време е загивал по някой жител на селото, но те не проявиха никаква готовност в това отношение. Те показваха от двора посоката, в която бяха паднали жертвите; последната трагедия — причината за моето идване тук, — казаха ми те, се била разиграла зад могилата на запад от селото.

Жените и момичетата, двадесетина на брой, които излезли да берат дъбова шума за говедата, когато нещастната жена била грабната, се надпреварваха да ми разказват подробности за случката. Излезе, че групата жени потеглили към десет часа преди обяд и след като вървели около километър, се покатерили по дърветата да берат шума. Жертвата и други две жени си избрали едно дърво на слога на малко деренце, което, както установих впоследствие, беше дълбоко метър и половина и широко от три до четири метра. Жената си набрала шума колкото ѝ трябва и заслизала по дървото, когато един тигър, приближил се незабелязано, се изправил на задните си крака и я захапал за единия крак. Тя изтървала клона, за който се държала при спущането си от дървото. Тигърът я издърпал към деренцето и пуснал крака ѝ, но докато тя се мъчела да се изправи, той я сдал за гърлото. След като я умъртвил, той изскочил от дерето и изчезнал с жертвата си в едни гъсти храсти.

Всичко това се разиграло на един-два метра от двете жени на дървото и пред очите на останалите. Щом тигърът изчезнал с жертвата си, обезумелите от ужас жени и момичета изтичали до селото. Мъжете току-що се били върнали за обяд. Всички се събрали въоръжени с тъпани, тенджери — всъщност с всичко, с което би могло да се вдига шум — и спасителната команда тръгнала. Начело вървели мъжете, плахо ги следвали жените.

Стигнали деренцето, където била удавена жената, и започнали да разискват много важния въпрос — „Какво да правим по-нататък?“, — но тигърът прекъснал разискванията им със силен рев от храстите на около двадесетина метра от тях. Командата като един човек свърнала кръгом и се втурнала да бяга презглава към селото. Когато отново си поели дъх, те почнали да се упрекват един друг, че този или онзи хукнал да бяга пръв и така предизвикал паниката. Разменили си много приказки и обиди, докато някой предложил, щом никой не се страхува, а всички претендират, че са толкова смели, да се върнат и да спасят жената, без да губят повече време. Предложението било прието и командата на три пъти стигала до дерето. Третия път единственият човек, въоръжен с пушка, дал изстрел, но тигърът се показал с рев от шубраците. След това вече опитът за спасяването на жената бил изоставен съвсем благоразумно. Попитах човека с пушката защо не е стрелял в шубраците, вместо във въздуха, а той ми обясни, че тигърът и без това бил вече много разярен и ако по някаква нещастна случайност го улучел, той без съмнение щял да го изяде.

Тази сутрин в продължение на три часа обикалях селото да търся отпечатащи от стъпки, като се надявах и същевременно се боях да не срещна тигъра. Веднъж в тъмно и гъсто обрасло с дървета дере, като обикалях едни храсти, от тях с крясъци изхвърча ято калейки фазани и сърцето ми замря от уплаха.

Моите хора ми разчистиха място под един орех, за да се нахраня, а след закуската главатарят ме помоли да остана на пост, докато селяните ожънат житото. Той каза, че ако реколтата не се прибере в мое присъствие, въобще няма да се прибере, защото хората били така изплашени, че няма да излизат от къщите си. След половин час цялото население на селото, подпомогнато от моите хора, жънеше усилено, а аз стоях като часови със заредена пушка. До вечерта реколтата от пет големи ниви бе прибрана и останаха само малките

ниви до самите къщи, с които главатарят каза, че лесно ще се оправи на следващия ден.

Чистотата в селото значително се подобри; на мое разположение бе оставена втора стая. През нощта запуших здраво вратата с бодливи храсти, които позволяваха стаята да се проветрява, но препречваха пътя на човекоядеца, и се наспах добре, като наваксах загубения сън от миналата нощ.

Присъствието ми започна да вдъхва кураж на селяните и те се раздвижиха по-свободно, но все още не бях спечелил достатъчно тяхното доверие, за да подновя молбата си да ме разведат из джунглите, на което отдавах известно значение. Тези хора познаваха всяка педя земя на цели километри наоколо и можах, стига да пожелаят, да ми посочат къде най-вероятно можех да открия тигъра или поне къде можех да зърна дирите му. Че човекоядецът е тигър, бе установен факт, но не се знаеше дали животното е младо или старо, мъжко или женско, а аз вярвах, че тези данни ще ми помогнат да се добера до него. Можех да събера необходимите указания само като разгледам отпечатъците от стъпките му.

Рано сутринта закусихме и аз обявих, че ми трябва месо за моите хора. Попитах селяните да ми посочат къде мога да убия някоя гурала. Селото беше разположено на върха на дълга планинска верига, простираща се от изток на запад, а тъкмо под пътя, на който бях прекарал нощта, хълмът се спускаше стръмно надолу, на север, в няколко склона, обрасли с трева. Казаха ми, че по тези склонове имало много гурали, и няколко души изявиха готовност да ме заведат. Внимавах да не издам голямото си задоволство от това тяхно предложение. Избрах трима души и потеглих, заявявайки на главатаря, че ако наистина гуралите са така много, както твърдеше той, ще убия още две за селото.

Прекосихме пътя и се спуснахме по един много стръмен склон, оглеждайки се внимателно наляво и надясно, но не забелязахме нищо. На около километър надолу по склона деретата се събираха и оттук се виждаше по-добре скалистият и обрасъл с трева склон вдясно. Постоях няколко минути седнал и облегнат с гръб на един самотен бор, наблюдавах склона, когато някакво раздвижване високо горе на хълма привлече погледа ми. Движението се повтори и аз забелязах една гурала, която мърдаше уши; животното стоеше сред тревата и се

виждаше само главата му. Другарите ми не бяха забелязали движенията ѝ и тъй като главата и сега стоеше неподвижно и се сливаше с околната картина, не можах да им я покажа. Обясних им горе-долу къде се намира животното и ги накарах да седнат и да наблюдават, докато се прицеля. Въръжен бях със стара пушка „Мартини-Хенри“, която, макар че риташе силно, биеше смъртоносно точно, независимо от разстоянието. А то беше кажи-речи сто и осемдесет метра. Легнах и опрях пушката на един удобен боров корен, прицелих се внимателно и гръмнах.

Пушекът от патрона, напълнен с черен барут, замъгли гледката пред очите ми; хората казаха, че не е станало нищо, че вероятно съм стрелял върху някаква скала или върху куп сухи листа. Без да сменям мястото си, отново напълних пушката, но тутакси забелязах, че малко под мястото, където бях стрелял, тревата се раздвижи и се показаха задните крака на гуралата. Когато цялото животно се измъкна от тревата, то започна да се търкаля надолу все по-бързо и по-бързо, свличайки се по стръмния склон. На половината път то изчезна в гъстата трева и подплаши две други гурали, които лежаха там. Надавайки своя тревожен, приличен на кихане вик, двете животни изскочиха от тревата и се втурнаха нагоре по хълма. Сега разстоянието беше по-късо и като нагласих окомера, почаках по-голямата да намали бързината си и стрелях в гърба ѝ, а щом другата се обърна и хукна да бяга диагонално по хълма, прострелях и нея в плешката.

В дадени моменти човек има щастието да извърши това, което изглежда невъзможно. Залегнал неудобно и стреляйки нагоре под ъгъл от шестдесет градуса на разстояние около сто и осемдесет метра, струваше ми се, че няма вероятност дори едно към милион да улуча малкото бяло петно на шията на гуралата. А при все това тежкият оловен куршум не се бе отклонил нито на косъм, а попадна право в целта, като уби моментално животното. Освен това убитото животно се бе плъзнало по стръмния склон, прорязан с малки деренца, и се отърколи тъкмо там, където лежаха скрити двете му другарки; и ето, преди то да премине обраслото с трева пространство, двете му другарки също на свой ред се плъзнаха и отъркаляха надолу по склона. Когато трите убити животни паднаха в дерето пред нас, интересно бе да се наблюдава с каква изненада, и радост ги посрещнаха селяните, които никога преди това не бяха виждали как се борави с пушка.

Всякаква мисъл за човекоядеца се изпари в момента, в който те се спускаха в дерето да приберат лова.

Експедицията ни отбеляза голям успех в няколко отношения — освен че даде по дажба месо за всеки жител, тя ми спечели и доверието на цялото село. Шикарските приказки, както е известно, не губят нищо при повтаряне и докато деряхме и разделяхме гуралите, тримата мъже, които ни придружаваха, дадоха пълна свобода на фантазията си. От мястото, където бях седнал на открито и закусвах, чувах възклицанията на събралата се тълпа, когато им разказваха как съм застрелял гуралата на повече от километър разстояние и как магьосническите куршуми, с които съм си служел, не само убили животното хей тъй на, ами го довели и до самите крака на сахиба. След обяд главатарят ме попита къде искам да отида и колко души искам да взема със себе си. От мнозината, които проявиха готовност да ме придружат, аз избрах двама от последните си другари и под тяхно водачество тръгнах да разгледам мястото на последната човешка трагедия.

Нашите планини се населяват от индуси, които горят своите мъртъвци. Когато някой човек бъде отвлечен от тигър-човекоядец, дълг на роднините му е да намерят някаква останка от тялото му, било то само няколко кости, за да бъде изгорена. В случая с последната жена церемонията по изгарянето все още предстоеше да се изпълни, затова, когато тръгнахме, нейните роднини ни помолиха да донесем някаква част от тялото ѝ — каквато успеем да намерим.

Още от рано юношество любимо занимание ми е било да разчитам знаците из джунглите. В случая аз разполагах с разказа на очевидците, присъствували при умъртвяването на жената, но на тях невинаги може да се вярва, докато знаците из джунглите са вярна хроника на всичко станало. При пристигането ни на самото място един поглед върху земята ми показва, че тигърът е могъл да се приближи до дървото, без да бъде забелязан, само по един път — нагоре по дерето. Спуснах се по дерето на петдесет-шестдесет метра от дървото и като се заизкачвах нагоре, открих следите на тигъра върху меката пръст, нанесена между две големи скали. Следите ми доказваха, че животното е тигрица, малко попрехвърлила средната възраст. Тигрицата е лежала зад една канара нагоре по дерето на десетина метра от дървото, очевидно изчаквайки жената да слезе от него.

Жертвата първа нарязала необходимата ѝ шума и когато се спускала, хваната за клон, дебел около пет сантиметра в диаметър, тигрицата пропълзяла и изправена на задните си крака, хванала жената за крака и я повлякла към дерето. Клонът показваше колко отчаяно се е държала за него нещастната жена. Защото по грубата дъбова кора на самия клон и по листата, изплъзнали се от шепата ѝ, имаше полепнали парчета кожа от дланта и пръстите ѝ.

Там, където тигрицата бе умъртвила жената, личаха следи от борба и голямо петно засъхнала кръв. Оттук кървавите следи, сега засъхнали, но ясни, водеха през дерето по отсрещния бряг. Като следвахме кървавите петна оттам, където извеждаха из дерето, намерихме мястото сред храсталаците, където тигрицата бе изляла плячката си.

Говори се, че зверовете — човекоядци не ядат главата, ръцете и краката на човешките си жертви. Това не е вярно. Човекоядците, ако не бъдат обезпокоени, изяждат всичко, дори напоените с кръв дрехи, както констатирах при друг случай. Това обаче е отделна история и аз ще я разкажа на друго място.

В случая ние намерихме дрехите на жената и няколко кости и ги завихме в чистото платно, което носехме за тази цел. Колкото и жалки да бяха, тези останки стигаха за церемонията по изгарянето, която трябваше да гарантира, че прахът на жената, която принадлежеше към избраната каста, ще стигне майката — река Ганг.

След чая в пет часа посетих мястото на още една трагедия. От другата страна на пътя срещу селото се намираще малко стопанство от няколко декара. Собственикът на стопанството беше построил колибата си на склона току-речи над самия път. Жената на стопанина, майка на две деца — момче и момиче по на четири и шест години, — имала по-голяма сестра. Двете сестри излезли един ден да косят трева по склона над колибата, когато тигрицата се появила ненадейно и отвлякла по-голямата сестра. По-младата жена тичала около стотина метра подир тигрицата, като размахвала сърпа и крещяла подир нея да пусне сестра ѝ, а да грабне нея самата. Селяните станали свидетели на невероятната проява на героизъм. След като отнесла мъртвата жена на около стотина метра, тигрицата я сложила на земята и се обърнала към преследвачката си. Тя се хвърлила със силен рев към храбрата жена, която се обърнала, хукнала надолу по склона, прекосила пътя и се

втурнала в селото очевидно с намерението да разправи на хората това, което те вече сами, без тя да ги забележи, били видели. Понеже жената издавала само несвързани звуци, в първия момент сметнали, че това се дължи на задъхване от страха и от възбудата, и едва след като потерята, която тръгнала с най-голяма бързина да гони тигъра, се върнала, открили, че жената била онемяла от страх.

Разказаха ми тази история в селото, а в момента, когато се изкачвах по пътеката към двустайната колиба, където храбрата жена переше дрехи, от онемяването ѝ бяха изминали вече дванадесет месеца.

Като изключим тревожния ѝ поглед, жената имаше напълно нормален вид и когато се спрях да я поздравя и да ѝ кажа, че съм дошъл да убия тигъра, който е разкъсал сестра ѝ, тя склочи ръце, наведе се и се докосна до краката ми, което ме накара да се почувствувам в положението на жалък шарлатанин. Наистина аз бях дошъл с твърдото намерение да убия човекоядеца, но когато имах да се справям със звяр, за който се знаеше, че никога не убива два пъти в една и съща местност, че никога не се връща на местопрестъплението и чието царство се простираше на много стотици квадратни километри, изгледите да осъществя целта си бяха все още като да търсиш игла в купа сено.

Аз бях пристигнал с много готови планове още от Найни Тал. Един от тях вече опитах и нищо на света не можеше да ме накара да го повторя, а сега, когато се намирах на самото място, другите ми се струаха също така неприложими. Освен това нямаше с кого да се посъветвам, защото това беше първият появил се в Кумаон човекоядец; и все пак трябваше да се направи нещо.

И тъй през следващите три дни обиколих джунглите от изгрев до залез-слънце и огледах всички места на километри наоколо, гдето селяните ми казваха, че има изгледи да зърна тигрицата.

Бих желал да прекъсна за малко разказа си, за да опровергая разпространените из тези планини слухове, че в този случай, както и в някои други случаи по-късно съм се обличал като жена-планинка и влизайки в джунглите, съм подмамвал човекоядците и съм ги убивал било със сърп, било с брадва. Всичко, което съм предприемал в тази насока, се изразяваше в това, че понякога вземах на заем сари^[3] и препасвах около кръста си накосена трева или пък се катерех по

дърветата да бера шума. Но тези мои хитрини никога не се увенчаха с успех, макар че в два случая, доколкото помня, човекоядците наистина се криеха и дебнеха около дървото, на което се бях покатерил, като веднъж тигърът се прикри зад една скала, а друг път — зад едно паднало дърво, без да ми се удаде възможност да стрелям по него.

Сега да продължа. Понеже изглеждаше, че тигрицата е напуснала местността, реших въпреки съжаленията, които ми изрази населението на Пали, да се преместя в Чампауат, на двадесет километра източно от Пали. Тръгнах рано сутринта, закусих в Дунагат и пристигнах в Чампауат по залез-слънце. Хората в тази област смятаха пътищата за много несигурни и се движеха от село до село или до пазарищата само на големи групи. След като тръгнахме от Дунагат, към нашата група от осем души се присъединиха хора от селата, разположени край пътя, и в Чампауат пристигнахме тридесет на брой. Едни от селяните, присъединили се към нас, участвували в група от 20 души, която два месеца по-рано ходила в Чампауат, ми разказаха следната тъжна история:

„Пътят на няколко километра отсам Чампауат минава по южния склон на планината и върви успоредно с долината и на тридесетина метра над нея. Преди два месеца група от двадесет души отивахме на пазара в Чампауат. Когато по обяд минавахме по тази част на пътя, изтръпнахме от отчаяни човешки викове, които долетяха до ушите ни от долината под нас. Сгушени един в друг на ръба на шосето, ние треперехме от страх, като чувахме как тези викове се приближават все повече и повече и пред нас изведнъж се изпречи тигър, който носеше в устата си гола жена. Косата на жената се влачеше по земята от едната страна на тигъра, а краката ѝ — от другата. Тигърът я бе захапал отзад през кръста и тя се биеше в гърдите, призовавайки на помощ ту бога, ту хората. Тигърът премина с жертвата си на петдесетина метра от нас, пред очите ни, а когато виковете замряха в далечината, продължихме пътя си.“

— И вие, двадесет мъже, нищо ли не направихте?

— Не, сахиб, не направихме нищо, защото се изплашихме, а какво може да стори един напласен човек? Освен това, дори да успеехме да спасим жената, без да раздразним тигъра и да си навлечем беля на главата, пак с нищо нямаше да ѝ помогнем, защото тя цялата бе потънала в кърви и сигурно щеше да умре от раните си.

По-късно научих, че жертвата е от едно село близо до Чампауат и че била отвлечена от тигъра, като събирала съчки. Другарките ѝ избягали в селото и вдигнали тревога и тъкмо когато спасителната команда се готвела да тръгне, пристигнали двадесетте уплашени пътници. Понеже знаели посоката, в която тигърът изчезнал с жертвата си, те се присъединили към спасителната команда, затова най-добре сами да продължат разказа:

„Бяхме петдесет-шестдесет души, когато тръгнахме да спасяваме жената, и неколцина от нас бяха въоръжени с пушки. На около двеста метра от мястото, където бяха съчките, събрани от жената, и откъдето е била отвлечена, намерихме изпокъсаните ѝ дрехи. След това селяните започнаха да бият тъпаните и да стрелят с пушките и така извървахме около два километра до началото на долината. Тук намерихме жената, почти момиче, просната мъртва на голяма скала. След като облизал кръвта и изчистил тялото ѝ, тигърът не се бе докоснал до нея. Понеже в нашата група нямаше никаква жена, ние извърщахме глави, докато увихме тялото ѝ в престилките, които събрахме помежду си, защото, както лежеше по гръб, тя изглеждаше като заспала, сякаш че ще се събуди, засрамена, когато я докоснат“.

Тъй като през време на дългите нощни бдения зад здраво залостените врати се разказват и преразказват все такива истории, не е чудно, че характерът и мирогледът на хората, които години наред живеят в местности, обитавани от тигри — човекоядци, се променят, и че който дойде отвън, се чувства навлязъл в един свят на най-жестока борба за съществуване, където цари железният закон на звяра. Този закон е принуждавал пещерните хора, живеещи в царството на мечозъбия тигър, да се крият из тъмните пещери. През онези отдалечени чампауатски дни аз бях млад и още неопитен, но въпреки това убеждението, до което дойдох след краткия си престой в тази нещастна страна — че няма по-страшно нещо от това да живееш под угрозата на тигър-човекоядец, — се затвърди от по-късния ми тридесет и две годишен житейски опит.

Тахсилдарят^[4] на Чампауат, до когото ми бяха дали препоръчителни писма, ме посети тази вечер в хижата, в която бях отседнал, и ми предложи да се преместя на другия ден в друга хижа, отстояща на няколко километра, около която бяха загинали много човешки същества.

Рано на другата сутрин, придружен от тахсилдаря, тръгнах за тази хижа. Докато още закусвах на верандата, пристигнаха двама души с новината, че тигърът умъртвил крава в едно село на шестнадесет километра от нас. Тахсилдарят се извини, че трябва да отиде и свърши някаква неотложна работа в Чампауат, и каза, че щял да се върне вечерта в хижата и да прекара нощта с мен. Моите водачи бяха добри пешеходци и понеже пътеката през по-голямата част от времето се спускаше надолу, изминахме тези шестнадесет километра за много кратко време. Когато стигнахме в селото, отведоха ме в един обор, където видях едно теленце на седмица, умъртвено и отчасти изядено от леопард. Тъй като няхах време и намерение да убивам леопарда, заплатих на водачите си и тръгнах обратно към къщи. Тук разбрах, че тахсилдарят не се беше върнал и понеже все още имаше около час, докато се мръкне, излязох с чоукидаря (господаря) на хижата да разгледам мястото, където според думите му един тигър свикнал да пие вода. Констатирах, че това място бе изворът на водата, от която идваше водата за напояване на градините. По меката почва около извора наистина имаше следи от стъпки на тигър, оставени преди няколко дни, но те бяха съвсем различни от следите, които бях видял и прегледал внимателно в дерето, гдето беше умъртвена жената от селцето Пали.

Когато се върнах в къщи, тахсилдарят се бе прибрал. Като седнахме на верандата, аз му разказах за случилото се през деня. Изказвайки своите съжаления, загдето е трябвало напразно да ходя толкова далеч, той стана и ми каза, че понеже го чакал дълъг път, трябвало да тръгне веднага. Тези негови думи ме изненадаха, тъй като през този ден той на два пъти повтори, че ще остане при мен. Не ме тревожеше отсъствието му през нощта, а рискът, на който се излагаше; обаче той остана глух към всички мои доводи и когато излезе от верандата в тъмната нощ, последван само от един човек с опушен и мъждукащ фенер в ръка, за да извърви разстояние от около шест километра из местност, в която хората денем се движеха само на големи групи, аз свалих шапка пред този истински храбър човек. Наблюдавах го, докато изчезна от погледа ми, и после се прибрах в хижата.

Имам да разказвам една история за тази хижа, но няма да я разкажа тук, защото това е книга за действителни случки из

джунглите, а „истории извън законите на природата“ нямат нищо общо с тези действителни случки.

Цялата следваща сутрин обикалях голямата овощна и чайната градина и се окъпах на извора; а по обяд тахсилдарят за голямо мое успокоение се завърна жив и здрав от Чампауат.

Стоях и разговарях с него, като наблюдавах един нисък хълм в далечината, на който бе кацнало селце, оградено с ниви, когато видях, че един човек излезе из селото и тръгна нагоре по хълма по посока към нас. Когато човекът се приближи, забелязах, че той ту ходеше, ту тичаше и очевидно носеше някакво важно съобщение. Казах на тахсилдаря, че ще се върна след няколко минути, и се затичах надолу по хълма. Когато човекът забеляза, че го приближавам, седна да си отдъхне. Щом стигнах толкова близко, че можех да го чуя, той извика:

— Сахиб, ела бързо, човекоядецът току-що удави едно момиче.

— Стой там — отговорих му аз, обърнах се и се затичах нагоре към хижата. Като взех пушка и няколко патрона, уведомих тахсилдаря за случката и го помолих да ме последва до селото.

Човекът, който дойде да ме извика, бе от онези невъзможни хора, които не могат да говорят, когато вървят. Щом отвореше уста, той се спираше на място, а щом почнеше да тича, устата му се затваряше; прочее казахме му да си запуши устата и да ни води. И без да приказваме, затичахме надолу по хълма. В селото ни очакваше възбудена тълпа от мъже, жени и деца и както обикновено става в подобни случаи, всички започнаха да говорят едновременно. Един мъж напразно се опитваше да усмири това вавилонско стълпотворение. Аз го дръпнах настрана и го помолих да ми разкаже какво се е случило. Той ми посочи няколко разпръснати дъбови дървета по малкия склон на около двеста метра от селото и ми каза, че дванадесет жени събирали сухи съчки, когато тигърът се появил изведнъж и грабнал една от тях — шестнадесет или седемнадесетгодишно момиче. Останалите жени дотърчали в селото и понеже знаели, че съм в хижата, изпратили веднага човек да ме уведоми за станалото.

Жената на мъжа, с когото разговарях, била в същата група и тя ми показва дървото на билото на хълма, под което момичето било грабнато. Нито една от тях не се обърнала да забележи дали тигърът е отнесъл жертвата си и в коя посока е изчезнал.

Казах на тълпата да не вдига толкова шум и да остане в селото, докато се върна, и тръгнах по посока на дървото. Земята беше съвсем гола и мъчно беше да си представи човек, как едро животно като тигъра е могло да се доближи до дванадесетте жени, без да го забележат и открият присъствието му до момента, когато стенанията на задушаващото се момиче са привлекли вниманието им.

На мястото, откъдето беше грабнато момичето, имаше локва кръв, а до нея в ярък контраст с алената локва лежеше скъсан гердан от светлосини мъниста, който момичето е носило. От това място следите водеха нагоре отвъд билото на хълма.

Стъпките на тигрицата личаха ясно. От едната им страна, гдето е висяла главата на момичето, имаше големи петна кръв, а от другата са се влачили краката му. На половин километър нагоре по хълма намерих сарито на момичето, а под върха на хълма — полата му.

И този път тигрицата бе носила гола жена, но за щастие плячката ѝ е била мъртва.

Зад върха на хълма следите ѝ водеха през трънаци, по чиито тръни се бяха закачили дълги кичури от гарваново черната коса на момичето. Оттатък трънаците имаше място, обрасло с коприва, през което бе минала тигрицата, и аз търсех начин да премина тази пречка, когато чух зад себе си стъпки. Обърнах се и видях, че зад мен вървеше човек, въоръжен с пушка. Попитах го защо ме е последвал, когато бях дал нареждане в селото никой да не излиза. Той каза, че тахсилдарят му заповядал да ме последва и че го било страх да не се подчини на заповедта. Понеже личеше, че е решен да изпълни дадената му заповед, а да се разисква по въпроса значеше да се губи ценно време, казах му да свали тежките ботуши, които носеше, и след като ги скри под един храст, му заповядах да върви близо до мен и да следи внимателно какво става зад нас.

Носех много тънки чорапи, къси панталони и обувки с гумени подметки, но понеже нямаше как да обиколя копривата, последвах тигрицата през нея, което беше крайно неприятно.

Отвъд копривата кървавите дири завиваха остро вляво и вървяха направо надолу по много стръмния хълм, гъсто обрасъл с папрат и с храсти планински бамбук. На стотина метра по-долу кървавите дири извеждаха в тясно и много стръмно речно корито, по което тигрицата

бе слязла с известна трудност, както се забелязваше по разместените камъни и разровената земя.

По това речно корито извървах около четиристотин-петстотин метра и колкото по-далеч отивахме, другарят ми все повече и повече се вълнуваше. Той ме хваща десетина пъти за ръката и ми пошепваше с глас, пълен със сълзи, че чувал тигъра било от тази, било от онази страна, било зад нас. На половината път надолу по хълма се натъкнахме на голяма скала, висока около десетина метра, и тъй като другарят ми нямаше вече никакви сили да понесе по-нататъшния лов на тигри — човекоядци, казах му да се покатери на скалата и да чака там, докато се върна. Той се изкачи с голямо удоволствие и като възседна върха на скалата, даде ми знак, че е добре, а аз продължих да слизам по речното корито, което заобикаляше скалата и се спущаше право надолу на около сто метра, съединяваше се с дълбоко дере, което се спущаше отляво. На мястото, където се съединяваха, имаше малък вир и като се приближих, забелязах кървави петна около водата.

Тигрицата беше донесла момичето право тук, но присъствието ми беше развалило яденето ѝ. Около дълбоките дири бяха пръснати парчета кости, а в самите дири бавно се процеждаше оцветена с кръв вода; на ръба на вира се намираше някакъв предмет, който ме озадачи още докато се спущах по речното корито и който сега се оказа, че е част от женски крак.

През всичките следващи години, когато убивах, тигри — човекоядци, никога не видях нещо по-трогателно от този млад и красив крак, отхапан малко под коляното, така гладко отрязан, като да беше отсечен с един удар на брадва, и от който капеше топла кръв.

Докато наблюдавах крака, съвсем забравих за тигрицата, когато изведнъж почувствувах, че ме застрашава голяма опасност. Вдигнах набързо пушката и поставих двата си пръста на спусъка, вдигайки глава. Забелязах как малко пръст се срина и се отърколи надолу по стръмния и висок около три метра бряг, който се издигаше пред мен, и цопна във вира. Този вид лов на тигри — човекоядци бе нещо ново за мен, иначе не бих се изложил по този начин на опасността да бъда нападнат. Навременното повдигане на пушката спаси може би живота ми, защото явно бе, че тигрицата, възпирайки се да не скочи или пък обръщайки гръб, за да избяга, бе отронила пръстта от върха на брега.

Брегът беше много стръмен и не можах да се изкача по него, без да се затичам. Покачих се малко по речното корито и се засилих надолу, прескочих вира и се озовах на другата страна достатъчно високо, за да успея да се заловя за един храст и да се изтегля на брега. Едни папрати, смачканите стъбла, на които бавно се изправяха отново в отвесно положение, показваха колко скоро тигрицата бе минала оттам, а малко по-нататък под една надвиснала скала видях къде бе оставила плячката си, когато се бе върнала да хвърли поглед върху мен.

Нейните следи водеха сега в скалиста пустиня, широка няколко декара, където бе и трудно, и опасно да се върви. Пукнатините и пропастите между скалите бяха замаскирани с папрати и пълзящи къпини и само една погрешна стъпка, при която лесно бих си счупил крака, можеше да се окаже фатална. При тези условия напредвах бавно по неволя, а тигрицата сигурно използваше това положение, за да продължи яденето си. Повече от десет пъти констатирах къде се е спирала да почива, а след всяка подобна почивка кървавите дири ставаха все по-ясни.

Това беше четиристотин тридесет и шестата човешка жертва и тя положително бе свикнала да ѝ се разваля яденето от спасителните команди. Но сега, струва ми се, за пръв път я преследваха толкова настойчиво; тя започна да проявява неприязън и да ръмжи. За да може човек напълно да оцени рева на тигър, необходимо е да се намира в моето тогавашно положение — да е заобиколен от всички страни със скали и с гъста растителност и да трябва непременно да отмерва всяка своя стъпка, за да не се строполи с главата надолу в невидими пропасти и пещери.

Не мога да очаквам от вас, които четете разказите ми край камината, да влезете в моето положение в този момент. Ръмженето и очакването да бъда нападнат ме ужасяваха, но същевременно ми вдъхваха надежда. Ако тигрицата се разяри достатъчно и ме нападне, това не само ще ми даде възможност да изпълня задачата, за която бях дошъл, но и да се разплатя с нея за всички болки и страдания, които беше причинила.

Ревът ѝ бе само хитрост от нейна страна и след като разбра, че вместо да ме пропъди, с това ми даваше възможност само по-бързо да я догонвам, тя млъкна.

Вървах по следите ѝ вече повече от четири часа. Макар и няколко пъти да забелязвах, че храсталаците шават, не зърнах нито косъм от нея, а един поглед към сенките, които пълзяха по отсрещния склон на хълма, ме предупреди, че е време да тръгна обратно, ако искам да стигна в селото преди мръкване.

Нападнатата жена беше индийка и за церемонията по изгарянето на праха ѝ беше необходима някаква част от тялото, затова, като минавах край вира, изкопах на брега дупка и зарових крака на място, където нямаше опасност тигрицата да го изрови и можеше да се намери винаги, когато потрябваше.

Моят другар, който остана на канарата, си отдъхна с голямо облекчение, когато ме видя. Дългото ми отсъствие и ревовете, които чул, го убедили, че тигрицата си е осигурила още една плячка, и той много се тревожел, както си призна искрено, защото не знаел как да се върне в селото сам-самичък.

Когато се спущахме надолу по речното корито, мина ми през ума, че няма нищо по-опасно от това да вървиш пред нервен човек, въоръжен с пълна пушка, но промених мнението си, когато, като вървах вече зад него, той се подхлъзна и падна, а аз видях накъде сочеше дулото на пушката му — една приспособена 0,450-калибрена пушка без предпазител. От този ден нататък, освен когато ме придружаваше Иботсон, възприех строгото и неумолимо правило да ходя сам на лов за тигри — човекоядци, защото ако другарят ти не е въоръжен, мъчно е да го опазиш, ако пък е въоръжен, трудно е да опазиш себе си.

Стигнахме билото на планината, където моят човек беше скрил ботушите си, и аз седнах да изпуша една цигара и да обмисля планове си за утрешния ден.

Тигрицата щеше да довърши през нощта останалото от плячката и на другия ден почти сигурно щеше да се излежава между скалите.

Надеждата ми да я издебна там, където се криеше, беше твърде слаба; а ако само я раздразнех, без да успея да я застрелям, тя сигурно щеше да избяга от тази местност и аз бих загубил всякаква връзка с нея. Единственото, което можех да направя, бе да вдигна хайка от преследвачи, стига да можех да намеря достатъчно хора.

Седях на южния край на голям амфитеатър от хълмове; не се виждаше никакво населено място. Малка рекичка, която идваше откъм

запад, си проправяше път надолу, като изрязваше дълбока долина през средата на амфитеатъра. На изток рекичката се блъскаше в твърда скала и завивайки на север, излизаше из амфитеатъра през тесен пролом.

Хълмът пред мен, който се издигаше на около шестстотин метра, бе обрасъл с ниска трева, осеяна тук-там с по някой бор, а склонът на изток бе така стръмен, че по него не би могло да се покатери нищо друго, освен гурала. Ако можех да събера достатъчно хора да обградим цялото протежение на гребена от рекичката до стръмния хълм и те успеят да подгонят тигрицата, най-естественият път за отстъплението ѝ щеше да бъде през тесния пролом.

Знаех, че хайката ще е много, трудна, защото стръмният склон на север, на който бях оставил тигрицата, беше гъсто залесен и дълъг приблизително цял километър, а широк половин километър. Ако успеях обаче да накарам хайкаджиите да изпълнят нарежданията ми, съществуваше сериозна възможност да застрелям тигрицата-човекоядка.

Тахсилдарят ме чакаше в селото. Веднага му обясних положението и го помолих тутакси да се залови и събере колкото се може повече хора и на следващата сутрин да се срещнем в десет часа при дървото, където беше удавено момичето. Той ми обеща да стори всичко възможно и замина за Чампауат, а пък аз се изкачих на хълма и тръгнах към къщи.

С пукването на зората на другия ден станах и след като се нахраних добре, казах на хората си да опаковат багажа ни и да ме чакат в Чампауат, а после слязох да прегледам още веднъж откъса земя, който смятах да обградя с хайката. Не намерих никаква грешка в плана, който си бях съставил, и един час преди уговореното време се озовах на мястото, където трябваше да се срещнем с тахсилдаря.

Не се съмнявах, че трудно ще събере викачите, защото страхът от човекоядеца беше залегнал дълбоко в съзнанието на хората от околността и само кротки увещания нямаше да стигнат, за да ги накара да напуснат сигурния заслон на домовете си. В десет часа там дойдоха тахсилдарят и един друг мъж, а след това започнаха да се трупат и други мъже — по двама, по трима и по десетина, така че около обяд се бяха събрали вече двеста деветдесет и осем души.

Тахсилдарят даде да се разбере, че ще се прави на сляп по отношение на всички огнестрелни оръжия с неплатена такса и че ще даде патрони и барут на всеки, който има нужда; оръжията, които хората изнесоха на бял свят този ден, биха препълнили цял музей.

След като хората се събраха и им се раздадоха патрони, от каквито имаха нужда, аз ги отведох до горния край на планината, където беше останала полата на момичето, и като им посочих един бор с обгоряла кора на отсрещния хълм, им казах да се наредят в редица по протежение на билото и щом им махна с кърпа под бора, въоръжените измежду тях да започнат да стрелят, а другите да бият тъпаните, да викат, да търкалят камъни надолу, но никой и в никакъв случай да не напуска билото, докато не се върна и не го подбера лично със себе си. Когато се уверих, че всички присъстващи са чули и разбрали нарежданията ми, тръгнах с тахсилдаря, който каза, че щял да се чувства по-сигурен с мен, отколкото с викачите, защото техните пушки щели да се пръснат и да причинят много нещастия.

Заобиколих много отдалеч и прекосих горния край на долината. Изкачих се на отсрещния хълм и тръгнах надолу към ударения от гръм бор. Оттук хълмът се спускаше стръмно надолу и тахсилдарят, който беше обут с тънки мешинени обувки, каза, че му е невъзможно да върви по-нататък. Докато сваляше неудобните си обувки, за да облекчи краката си от излезлите по тях мехури, хората по билото, които помислили, че съм забравил да им дам уговорения сигнал, започнаха да стрелят и да вдигат страшна врява. Аз се намирах на около сто и двадесет метра от пролома и ако не си пребих краката, докато измина това разстояние, се дължеше на обстоятелството, че съм отраснал из планините и се чувствавах сигурен като коза на краката си.

Тичайки надолу по хълма, забелязах, че до устието на пролома имаше място, обрасло със зелена трева, и понеже нямаше време да се търси, по-удобно място, седнах в тревата с гръб към хълма, по който току-що бях слязъл. Тревата беше висока около половин метър и ме закриваше до половината и ако седях съвсем неподвижен, имаше изгледи да не бъда забелязан. Пред мен бе хълмът, по който викачите гонеха дивеча. А проломът, към който се надявах, че тигрицата ще се отправи, се намираше зад лявото ми рамо.

По билото се вдигаше страшна олелия. Към изстрелите се прибавяха дивото биене на тъпани и виковете на близо триста души и

когато шумът стана почти непоносим, видях как тигрицата заскача надолу по един обрасъл с трева склон между две дерета отдясно пред мене на около триста метра разстояние.

Тя измина малко разстояние, когато тахсилдарят, застанал до бора, изстреля и двата патрона от чифтето си. При тези изстрели тигрицата се обърна и се върна обратно, откъдето беше дошла, точно когато изчезваше зад гъстите храсталаци, вдигнах пушката и пуснах по нея един отчаян куршум.

Хората по билото, които чули трите изстрела, сметнали естествено, че тигрицата е убита. Те изпразниха пушките си, нададоха последен вик, а аз със затаен дъх зачаках да чуя писъците, по които щях да разбера, че тигрицата е излязла на билото, но тя изведнъж се появи вляво пред мене и като прескочи с един скок рекичката, се отправи право към пролома. Моята специална пушка за бездимен барут биеше високо, та когато тигрицата се спря като закована, помислих, че куршумът е минал над гърба ѝ и че тя се стъписва, виждайки, че пътят ѝ за бягство е пресечен; всъщност аз я бях улучил, само че малко по-назад. Тя наведе глава и се полуобърна към мен, което ми даде прекрасна възможност да се прицеля в края на плешката ѝ на разстояние, по-малко от двадесет и пет метра. При втория изстрел тя трепна и се сви, но продължаваше да стои изправена, с полегнали назад уши, озъбена срещу мен. А, пък аз стоях, метнал пушката през рамо, и се чудех какво трябва да направя, когато тя ме нападне, понеже пушката ми беше празна и няхах повече патрони.

Бях взел със себе си само три патрона, защото и през ум не бе ми минало, че може да ми се удаде случай да дам повече от два изстрела, а третият патрон — той оставаше за в случай на крайна нужда.

За щастие и съвсем необяснимо за мен раненото животно реши да не ме напада. То се обърна много бавно, прекоси рекичката отдясно, покатери се по едни паднали канари и се озова на тесен бряг, който се издигаше диагонално нагоре по предната част на отсрещния хълм към мястото, където една плоска скала се издаваше навън. Там, където скалата се съединяваше с отвесния хълм, имаше някакъв храст и като се изкачи до него, тигрицата започна да скубе, клоните му. Заряхах всяка предпазливост и извиках на тахсилдаря да ми донесе пушката си. Той ми отвърна нещо надълго и нашироко, от което единствената дума, която разбрах, беше „крака“. Сложих пушката си на земята и се

затичах нагоре по хълма, грабнах пушката от ръцете на тахсилдаря и отърчах обратно.

Когато се доближих до реката, тигрицата излезе из храста и се показва на издадената към мен скала. Стигнах на шест — седем метра от нея и вдигнах пушката, но моментално констатирах с ужас, че между цевите и затвора на пушката имаше цепнатина от около сантиметър. Пушката не бе се пръснала при изстрелването на двете цевии и нямаше вероятност да се пръсне и сега, но имаше опасност да бъда ослепен от пръскането на барута. Рискът обаче трябваше да се поеме и като се примерих в едно петно на устата на тигрицата, което ми послужи за прицел, гръмнах. Може би съм трепнал или пък пушката не можа да отпрати точно цилиндричния куршум на седем метра разстояние; както и да е, куршумът не удари тигрицата в устата, а попадна в дясната лапа, откъдето по-сетне го извадих с нокти. За щастие тя се държеше с последни сили и ударът по крака бе достатъчен да я накара да се люшне напред. Тя издъхна с глава, издадена над скалистия склон.

От минутата, когато тигрицата се бе появила, опитвайки се да мине през пролома, съвсем забравих за викачите, когато един вик, долетял ненадейно от близко разстояние нагоре по хълма, внезапно ми напомни за съществуването им: „Ето я на скалата! Смъкнете я, дайте да я нарежем на парчета!“ Не можах да повярвам на ушите си, когато чух „да я нарежем на парчета“, а при все това слухът ми не ме лъжеше, защото и други хора бяха забелязали тигрицата и викът се повтаряше от всички страни на планината.

Брегът, по който раненото животно се бе изкачило на издадената скала, се намираше за щастие на другата страна, срещу викачите, и беше толкова широк, колкото да ми позволи да се промъкна едва по него, и то с едното рамо напред. Като стигнах скалата и стъпих върху тигрицата, надявайки се страхопочтително, че е мъртва, защото нямаше време да проверявам, както се прави обикновено (с хвърляне на камъни), викачите се показаха из гората и започнаха да тичат през откритото място, като размахваха пушки, брадви, ръждясали мечове и копия.

При скалата, която беше висока около четири и половина метра, те се спряха, защото лицевата ѝ страна беше изгладена от прииждането на реката и не представляваше здрава опора дори и за техните боси

крака. Ликуването на тълпата при вида на нейния мъртъв неприятел беше понятно, защото между тях нямаше нито един, който да не бе пострадал от тигрицата. Един от тях, който сякаш си бе загубил ума и бе поел ролята на водач, постоянно викаше, като тичаше насам-натам и размахваше меч: „Това е шейтанът, който изяде жена ми и двамата ми сина!“

Както става с всички тълпи, възбудата замря също така бързо, както и бе избухнала, и за да бъдем справедливи към човека, който бе загубил жена си и двамата си сина, нека добавим, че той пръв замълча и се успокои. Той се доближи до скалата и каза: „Сахиб, ние побесняхме, когато видяхме врага си, но бесът ни вече премина и ви молим заедно със сахиб тахсилдаря да ни простите.“

Аз извадих неизстреляния патрон, сложих пушката си върху тигрицата, увиснах се на ръце и хората ми помогнаха да сляза. Като показах на викачите как се бях покатерил по скалата, свалихме много внимателно мъртвото животно и го отнесохме на широко място, където всички можеха да се съберат около него и да го видят.

Когато тигрицата беше застанала на скалата и ме гледаше отгоре, бях забелязал, че устата ѝ нещо не беше в ред, а сега, като я прегледах, открих, че горният и долният ѝ кучешки зъб от дясната страна на устата бяха счупени — горният наполовина, а долният чак до костта. Тази трайна повреда на зъбите ѝ — последица от рана, причинена от изстрел на пушка — ѝ е пречела да умъртвява естествената си плячка и беше станала причина тя да се превърне в човекоядец.

Викачите ме помолиха да не дера тигрицата на това място, а да им я оставя на разположение до вечерта, за да я разнасят из селата, защото ако жените и децата им не я видят със собствените си очи, никога няма да повярват, че техният най-страшен враг е мъртъв.

Отрязаха две млади дръвчета и ги поставиха по едно от двете страни на тигрицата, като я завързаха за тях много здраво с чалми, пояси и престилки. След като всичко беше готово, няколко мъже хванаха прътите и всички се отправихме към подножието на стръмния хълм. Викачите предпочетоха да изнесат тигрицата по този хълм, на другия край, на който се намираха техните селца, вместо по гъсто обраслия с дървета хълм, по който преди малко я бяха гонили. Образуваха се две вериги хора, като всеки застанал отзад човек хващаше пояса или друга част от облеклото на този, който стоеше пред

него. Когато сметнаха, че така образуваните живи вериги са достатъчно дълги и здрави, за да удържат тежестта, те подхванаха прътите. Едни от тях се наредиха от двете страни на тигрицата, за да поддържат нозете на носачите и да им дадат възможност да стъпват на здраво място, и така процесията се заизкачва нагоре по хълма. Носачите досущ приличаха на армия от мравки, които мъкнат някакъв бръмбар по стена. Зад главната армия вървеше втора, по-малка, която изкачваше тахсилдаря. Ако веригите се бяха скъсали някъде, при това изкачване на триста метра височина нещастните случаи биха били потресаващи. Но веригите не се скъсаха. Викачите стигнаха до билото на хълма и тръгнаха на изток в триумфален марш и с песни на уста, докато тахсилдарят и аз извихме на запад и се отправихме за Чампауат.

Тъй като пътят ни вървеше по протежението на планината, аз още веднъж се видях изправен пред храстите, по чиито бодли се бяха закачили дълги кичури от косата на момичето, и за последен път хвърлих поглед надолу към амфитеатъра, на който се разигра току-що нашето успешно завършило приключение.

Из пътя надолу по хълма викачите бяха намерили главата на нещастното момиче и една тънка ивица от дим, която се издигаше към спокойното небе откъм устието на пролома, показваше мястото, където роднините изпълняваха прощалната церемония върху последната жертва на чампауатския човекоядец и то на същото място, където тигрицата-човекоядка сама бе намерила смъртта си.

След вечеря, докато седях на двора на данъчното управление, забелязах как дълга процесия с факли от горяща борина се извиваше надолу по отсрещния склон на хълма, а веднага след това много човешки гърла подеха планинска песен. Песента проехтя из спокойния нощен въздух. Един час по-късно тигрицата беше положена пред краката ми.

Трудно беше да се одере животното, когато около него се тълпяха толкова много хора, и за да съкратя работата, отрязах главата и краката от трупа на тигрицата и ги оставих да висят неодрани на кожата, за да ги одерем по-късно. След това поставих полицейски караул да пази трупа, а на другия ден, когато се събраха всички хора от околността, трупът, краката и опашката на тигрицата бяха нарязани на малки парчета и бяха раздадени на викачите. Тези парчета месо и кости им бяха необходими за муските, които планинците носят на шията си,

защото, като се прибави към другите магии и парче от тигър, смята се, че това дава смелост на притежателя на муската и го закриля да не бъде нападан от диви зверове. Тахсилдарят ми изпрати в стъкленица със спирт пръстите от ръцете на момичето, които тигрицата беше погълнала цели, и аз ги погребях в езерото Найни Тал близо до храмовете на Нандадеви.

Докато дерях тигрицата, тахсилдарят и чиновниците му заедно с главатаря и старейшините на околните села и търговци от Чампауат бяха изготвили програма за голямо празненство на следващия ден, което трябваше да оглавявам. Към полунощ, когато и последните няколко души от голямата тълпа се разотидоха с радостни викове, защото можеха отново да използват пътищата и пътеките, които човекоядецът беше затворил за тях в продължение на цели четири години, изпуших последната си лула с тахсилдаря. Обясних му, че повече не мога да остана и че той ще трябва да заеме моето място на празненството, и поех обратно с хората си своя дълъг път от сто и тридесет километра, който трябваше да изминем за два дни.

При изгрев-слънце оставих хората си и яхнах коня, на чието седло прикачих кожата на тигрицата. Смятах за няколко часа да почистя кожата в Дабидура, където възнамерявах да пренощувам. Като минавах покрай колибата на върха край селцето Пали, хрумна ми, че сигурно ще доставя известно удоволствие на нямата жена, като ѝ кажа, че сме отмъстили и за сестра ѝ. Оставих коня да пасе (той беше отрасъл във вечните снегове и ядеше всичко — от дъбови листа до коприва), изкачих се по хълма до колибата и проснах кожата на земята, като подпрях главата на един камък, точно срещу вратата. Децата на стопанката гледаха с ококорени очи какво правя, а майка им, чула, че говоря с тях, остави готвенето и излезе на вратата.

Не ще се осмеля да развивам никакви теории за душевните сътресения и противосътресения, защото тези работи ми са съвсем непонятни. Това, което знам, е, че тази жена, която цели дванадесет месеца всички смятаха за няма и която преди четири дни дори и не се опита да отговори на въпросите ми, сега тичаше ту към пътя, ту към къщи и викаше на мъжа си и на хората от селото да дойдат и да видят какво е донесъл сахибът. Това внезапно възвръщане на говора ѝ очевидно озадачаваше децата, които не снемаха очи от майка си.

Починах си в селото, докато ми приготвят чаша чай, и разказах на хората, струпали се около мен, как убих човекоядеца. След един час, продължавайки пътя си, на цял километър оттам още се чуваха доброжелателните възгласи на жителите на Пали.

На другата сутрин водих разгорещен двубой с един леопард, за който само споменавам, защото забави тръгването ми от Дабидура и стана причина и кончето ми, и аз да се пресилим из пътя. За щастие малкото конче беше жилаво и нозете му бяха яки, та хванат за опашката му по нанагорницата, качен на гърба му по равното и тичайки подире му из нанадолницата, успях да измина шестдесетте километра до Найни Тал от девет часа сутринта до шест часа след обяд.

На един събор в Найни Тал след няколко месеца сър Джон Хюит, заместник-губернатор на съединените провинции, подари на тахсилдаря на Чампауат пушка, а на човека, който ме придружаваше, когато търсехме момичето, ловджийски нож за помощта, която ми оказаха. И двете оръжия носеха подходящи надписи и ще се предават от поколение на поколение в двете семейства.

[1] Шикари — индийски ловец. — Б.пр. ↑

[2] Гурки — племе в Индия — Б.пр. ↑

[3] Сари — дълга памучна или копринена дреха, каквито носят жените в Индия. — Б.пр. ↑

[4] Тахсилдар — секретар — бирник. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.